

[Statsministeren.]

Den Mand, Danmark skylder Tak i denne Sag, er den højtærede Udenrigsminister. Han har trods alle Vanskeligheder og alle Modsetninger, ledet af et patriotisk Sindelag, gjort sit yderste for at føre den sydslesvigske Linie igennem, som han vidste Rigsdagens og det danske Folks Flertal stod bag.

Dagen efter den nuværende Regerings Dannelse bragte Venstres Hovedorgan paa Fyn, „Fyns Tidende“, følgende Karakteristik:

„At Udenrigsminister Gustav Rasmussen kommer med igen, betragter vi som et stort Gode. Han har aldrig lagt Skjul paa, at han ikke følte sig som Partimand. Men han har været en fremragende dygtig Udenrigsminister. Naar man tænker paa, hvor fortvivlet vi sad i det for to Aar siden med den store Flygtningeflok, tør det nok siges, at der er udrettet overordentlig meget. Det Arbejde skal fortsættes af den, der har vist, at han har Haandelaget.“

Jeg er ikke i Tvivl om, at dette ogsaa er det danske Folks Dom.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Angreb var uberettiget, fordi Udenrigsministerens Udtalelse var en forstaaelig Retorsion over for Sigtelser, som han maatte opfatte som ærerørige, det var ansvarsløst, fordi det var et Forsøg paa at undergrave Autoriteten og Tilliden til den Mand, der midt i en vanskelig Tid er vort fælles Fædrelands Ansigt over for Ulandet. Det skal indrømmes, at Angrebet var afslørende — ikke for den højtærede Udenrigsminister, men for Karakter og Mentalitet hos Angriberen.

Formanden: Den højtærede Udenrigsminister har Ordet.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at anføre nogle korte Citater.

I det høje Tings Møde den 4. December fremsatte Ordførerne forskellige Udtalelser om det sydslesvigske Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen udtalte bl. a., at

„hvis der skal være Mening i at optræde som samlet Nation i dette alvorlige nationale Spørgsmaal, maa alle Kræfter sættes ind paa det Felt, hvor alle er enige, fremfor at forvirre ved at skabe indbyrdes Strid om Krav, som ikke kan faa Flertal i det danske Folk; og som der i øvrigt heller ikke vilde være Sandsynlighed for at faa realiseret, selv om der var et Flertal bag“.

Det ærede Medlem pegede her paa noget, der for mig stadig har været Maalet, nemlig at Danmarks Regering og Rigsdag og det danske Folk i videst mulig Udstrækning staar samlet bag den Politik, der skal føres i denne Sag, der er af saa stor Vigtighed ikke alene for Danskheden i Sydslesvig, men ogsaa for Danmarks egen Fremtid. Jeg har udtrykt det samme i en Tale, jeg holdt i Folketinget den 30. Oktober 1946, hvor jeg sagde:

„I et saa dybt indgribende og alvorligt Spørgsmaal som det sydslesvigske er det af særlig Betydning, at der er Enighed i Befolkningen og inden for Rigsdagens politiske Partier. Jo mere samlet Danmark staar om den Politik, der skal føres, med des større Kraft kan de danske Synspunkter gøres gældende udadtil.“

Jeg tror ikke, jeg vil blive modsagt, naar jeg siger, at Ønsket om Samling om de danske Synspunkter i denne Sag og Forstaaelsen af, at Danmarks Interesser og Krav vil kunne fremføres med langt større Vægt over for Ulandet, naar de fremføres af et enigt Folk, har fundet stærk Tilslutning i dette høje Ting. Ogsaa fra de dansksindede Sydslesvigere er der hørt Røster, der med Vægt har udtrykt Forstaaelse heraf og Tilslutning hertil.

Naar jeg taler om Tilslutningen her i Tinget, sigter jeg ikke blot til det, som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde i Mødet den 4. December, da han mindede om, at den konservative Gruppes Formand Gang paa Gang har advaret imod, at man førte den sydslesvigske Sag frem til en forhastet politisk Afgørelse i det danske Folk, men jeg tænker paa hele Sagens Behandling.

I den Udtalelse, som den daværende Statsminister fremsatte ved Aabningen af den ordentlige Rigsdagssamling den 1. Oktober 1946, hed det bl. a.:

„Med Udgangspunkt i Folketingets Beslutning af 9. Juli i Aar vil der nu blive optaget en Forhandling med Partierne med det Formaal at samle Rigsdagen eller dens store Flertal om en Politik til Sikring og Støtte af Danskheden i Sydslesvig.“

Første Gang Folketinget selv ved en egen Beslutning udtrykkeligt tog Stilling, var den 9. Juli 1946, da Tinget besluttede at tilsige den daværende Regering sin Støtte til en Politik, som paa Selvbestemmelsesrettens Grund havde de tre Hovedformaal: at sikre den dansksindede Del af den sydslesvigske Befolkning Adgang til fri kulturel og politisk Livsudfoldelse, at søge Flygt-